

EDIČNÍ POZNÁMKA

Rodinu Horvatovu vydal po prvé pro své členy Evropský literární klub v listopadu 1938. V tiráži knihy bylo uvedeno, že „tato práce jest první a samostatnou částí většího celku nazvaného Koně a vůz“. Od té doby kniha nevyšla, a tak je naše vydání vydání druhé.

Při přípravě textu jsme postupovali podle zásad vyložených v předcházejících svazcích Spisů Vladislava Vančury. Poněvadž však v prvním vydání Rodiny Horvatovy je více tiskových chyb než v jiných pracích tohoto autora, nebylo u některých zvláštností možno vždy bezpečně rozhodnout, jde-li také o chybu či o záměr autorův.

To platí především o psaní slov dohromady. Ta by se mohla psát při zdůrazněném příslovečném, citoslovečném nebo jiném chápání dohromady, ale ve všech předcházejících spisech byla psána zvlášť: *osmdesátšest* (30), *načerty* (107), ať je to *cochce* (299), *zaplatpánbůh* (304). Píšeme tato slova odděleně.

Podobně je tomu s psaním velkých a malých písmen po otazníku a vykřičníku. První vydání užívá zde často malých písmen, takže se zdá, jako by Vančura cítil někdy otazník a vykřičník jako interpunkční znaménko neukončující větu, nýbrž zdůrazňující jen její citovou výslovnost: *Živoucí zásobnice knoflíků!* a *Robina je samý špendlík* (13), *A co je to na tvém místě? kdo to tam přichází?* (75), *Můj bože, slyšel jste to? ten Holk je nějaký nešťastný člověk* (186) a pod. na str. 46, 190, 225, 226, 247, 249, 270, 274, 289, 296, 297, 299, 307, 324, 363, 365, 366, 375, 379, 382. V těchto případech opravujeme podle dnešního usu na velké písmeno. Malé ponecháváme jen ve větách typu: *Krabička na mýdlo!* *odpovídala ozvěna* (240), *Ne, ne! podívejte se, jak vypadám* (285); tak i na str. 272, 307, 373. Velká písmena na začátku slov píšeme podle dnešních Pravidel a slovo *bůh*, *pánbůh*, která jsou psána někdy s velkým, někdy s malým písmenem, sjednocujeme ve prospěch písmene malého.

Vedle cizích slov upravili jsme pravopis některých slov českých podle předcházejících svazků (vlastovka místo vlaš-

fovka, paměť místo pamět, změt místo změt, vtěsнат místo vtěstnat a slova s předponou s- a z-, která píšeme podle dnešního usu).

Také v tomto svazku ponecháváme kvantitu hlásek v podstatě nedotčenu, kromě slov zviřátko, zdvihati, všimnouti si, úžaslý a skýtnouti, kde upravujeme délky podle dnešních Pravidel ve shodě se svazky předcházejícími.

Z jiných mluvnických jevů opravujeme pouze shodu u podstatného jména kůň: v prvním vydání je zpravidla koncovka neživotná. Ponecháváme samozřejmě všechny hláskoslovné prvky obecné češtiny, které cítíme dnes jako vulgární a kterých v době vzniku románu bylo zvykem užívat v míře mnohem větší než dnes.

Interpunkci bylo nutno v tomto svazku upravovati častěji než ve svazcích dřívějších, ale činili jsme tak jen tam, kde to bylo nutné pro srozumitelnost textu, na př. ... přiměl bratra, aby otevřel okno, a zhasnul usedl na okraj Janovy postele (206), Jan zíral do stropu, který byl zpruhován září pouliční svítlny, a hrál si s cípkem příkrývky (207) a pod.

Vedle všech chyb tiskových opravili jsme i jasné chyby věcné, a to na těchto místech:

Str. 41, ř. 2: pravila paní Alžběta (místo Anežka; změna jména matky a dcery není v 1. vydání ojedinelá; opravili jsme ji i na str. 45, 227, 366, 367)

63, 13: vezměte si Roxu na starost (místo Robinu)

78, 6: už na svý narozeniny (místo až)

134, 10: dreadnoughty stárnou (místo dregnauty)

159, 21: kolik je na ní vroubků (místo nad ní)

227, 9: ve vztažené levici (místo vtažené)

274, 28: Vě, žet, ypsilon (místo Té, žed)